

ფრედერიკ ბებბედერი – მოღუბრი მწერალი

ერთმა სტუდენტმა დაწერა – ადამიანები ორ კატეგორიად იყოფიან – ფულიანებად და უფულოებად, მე არ ვეთანხმებოდი და ვუმტკიცებდი, ვისთვისაც რა არის პრიორიტეტი, ისე ახდენს დიფერენცირებას, ჩემთვის სამყარო გონიერ და სულელ ადამიანებად იყოფა-მეთქი. ეს იქამდე იყო, ვიდრე ბებბედერის „99 ფრანკს“ წავიკითხავდი.

უელბეკის „ელემენტარული ნაწილაკები“ ახალი დამთავრებული მქონდა და კვლავ მასზე ვფიქრობდი. ფრედერიკ ბებბედერის „99 ფრანკიც“ იმავე თემას ეხმიანება და ახლა უკვე აღარ ვიცი, რასაც ვაკეთებ და რისთვისაც ვშრომობ, რა შედეგს მოიტანს. დიდი ხანია ასეთი დაბნეული არ ვყოფილვარ და ღირებულებათა გადაფასების პერიოდი კიდევ ერთხელ მეწყება. თუმცა, „99 ფრანკის“ წაკითხვამ იმაში ნამდვილად გამარკვია, რატომ მიიღო ამ რომანმა „50 წიგნში“ მოსახვედრად საჭირო ხმათა რაოდენობა – მოულოდნელობა, სიახლე, ორიგინალურობა, თემის აქტუალურობა, ენის „თავისუფლება“ (ხანდახან – ზედმეტადაც), რომანის ეკრანიზაციის პოპულარობა... და კიდევ, ბევრი სხვა „პატარ-პატარა“ მიზეზი სრულიად საკმარისი იყო, რომ მკითხველს, განსაკუთრებით ახალგაზრდებს, არჩევანი „99 ფრანკზე“ შეეჩერებინათ.

მაინც ვინ არის ფრედერიკ ბებბედერი და რატომ გამოიწვია მისმა რომანმა ამხელა აჟიოტაჟი, მეტიც, პირდაპირ შეიძლება ითქვას, სკანდალი მთელ მსოფლიოში?

იგი 1965 წელს დაიბადა საფრანგეთში, პარიზთან ახლოს მდებარე პატარა ქალაქ ნეი-სიურ-სენში. თვითონვე ამბობს, რომ ისეთი არატრივიალური პროფესიის წარმომადგენელთა შვილია, რომ ვერც თვითონ ჩაეტეოდა ოფისის რიგითი თანამშრომლის ჩარჩოებში. მწერალი თავის ოჯახს ძალიან ბურჟუაზიულს უწოდებს და ამბობს, ამ ფენისაგან გამოყოფა მოვიზღომეო. გამოეყო კიდევ თავისი სკანდალური რომანით. სხვა მხრივ, კაცმა რომ თქვას, ფრედერიკ ბებბედერის ბიოგრაფიიდან ბევრი არც არაფერია მოსაყოლი, მით უმეტეს, თუ მისი რომანების წაკითხვას აპირებ კაცი. ამ მხრივ განსაკუთრებით მისი ბოლო წიგნია აღსანიშნავი, რომელსაც ბანალური სა-

თაური აქვს – „ფრანგული რომანი“. სხვათა შორის, მწერალმა მხოლოდ ამ რომანზე „აღიარა“, რომ ავტობიოგრაფიულია, მაგრამ შეუძლებელია ავტობიოგრაფიული მომენტები არ დავინახოთ „99 ფრანკში“.

ისევე როგორც ოქტავი, რომანის მთავარი პერსონაჟი, ბეგბედერიც მოღვაწეობდა სარეკლამო ბიზნესში და სწორედ ამ რომანის გამოსვლა გახდა სამსახურიდან მისი გათავისუფლების მიზეზი. ასე დატოვა მან რეკლამის სამყარო, რომელსაც დაუნდობლად დასცინის „99 ფრანკში“, მაგრამ „შორსაც არ წასულა“ – მისი წიგნების ბესტსელერად ქცევაც, მათი ავტორის მიერ სარეკლამო ბიზნესის ცოდნით აიხსნა (ცხადია, სხვა – „ობიექტურ მიზეზებთან“ ერთად).

ასეა თუ ისე, ფაქტია, რომ „99 ფრანკის“ ავტორმა ზუსტად იცის ის სიტუაცია, გარემო და ადამიანები, სადაც ოქტავი ტრიალებს – ეს არის პირველი და ყველაზე უტყუარი შთაბეჭდილება, რომელიც რომანის წაკითხვის შემდეგ გრჩება.

რა არის ბეგბედერის „მეამბოხე მწერლის“ იმიჯი – პოპულარობის მოსაპოვებლად მორგებული კლიშე თუ ბუნებრივი მდგომარეობა? თავად განსაჯეთ, ახალგაზრდა მდიდარი და პოპულარული მწერალი, რომელსაც პოლიტიკური კვლევების ინსტიტუციის გარდა, ინფორმაციისა და კომუნიკაციის უმაღლესი სკოლაც აქვს დამთავრებული, მიდის და საფრანგეთის კომუნისტური პარტიის არა უბრალოდ მხარდამჭერი, არამედ საარჩევნო კამპანიის მთავარი პიარმენეჯერი ხდება – თანაც უსასყიდლოდ!

რეკლამაში რომ პროფესიონალია, ამაზე მისი დიპლომების გარდა, ისიც მეტყველებს, რომ სანამ პოპულარული მწერალი გახდებოდა, ისეთ მედიაგამოცემებთან მუშაობდა, როგორებიც არის Elle, Paris Match და Voiei un eneore VS-ი. კიდევ ერთი სარეკლამო დეტალი: როდესაც საფრანგეთში ფრანკი ევრომ შეცვალა, ავტორმა რომანის ახალ გამოცემას უკვე არა „99 ფრანკი“, არამედ „14,99 ევრო“ დაარქვა.

პირველი რომანი 25 წლისამ გამოაქვეყნა – ეს არც ისე ცოტაა დღეს, როდესაც 19–20 წლის ბიჭები მწერლობას „იჩემებენ“. თუმცა მისი ადრეული რომანებიც მხოლოდ 2000 წელს, „99 ფრანკის“ გამოქვეყნების შემდეგ გახდა პოპულარული მთელს მსოფლიოში.

ბეგბედერის პროფესიული არჩევანი – გამხდარიყო პოლიტიკური მეცნიერებების სპეციალისტი და შემდეგ მუშაობა

დაეწყო სარეკლამო ბიზნესში, ალბათ, განაპირობა იმან, რომ ეს სპეციალობა იმის საშუალებას იძლევა, თითქმის ყველა სფეროში იმუშაო, თავი ყველგან მოსინჯო: პოლიტიკაში, ეკონომიკაში, ისტორიაში, კულტურაში. არის ასეთი უნივერსიტეტი პარიზში, რომელიც ახალგაზრდებს ასწავლის ყველაფერს, განსაკუთრებით – თუ კონკრეტული პროფესიის ამორჩევა უჭირთ. რეკლამაც პოლიტიკაა, სავსებით ლოგიკურია, რომ სარეკლამო სააგენტოებს თანამშრომლებად პოლიტიკურ მეცნიერებათა დიპლომის მქონე ახალგაზრდები ჰყავთ. წიგნში „99 ფრანკი“, ბეგბედერი ცდილობს ახსნას, რომ მსოფლიოს არა პოლიტიკოსები, არამედ სხვადასხვა სავაჭრო მარკა, კონცერნი და კორპორაცია მართავს.

მე რომ მკითხოთ, ამბიციურმა ახალგაზრდამ უპრიანია „Procter @ Gamble“-ში იმუშაოს, ვიდრე, მაგალითად, მინისტრი გახდეს. ტრანსნაციონალური კომპანიის პრეზიდენტი უფრო ძლევაძოსილია, ვიდრე საფრანგეთის პრეზიდენტი.

„99 ფრანკი“ XXI საუკუნის სარეკლამო აგენტის (ტრაგიკული, მე თუ მკითხავთ), ცხოვრებაა. იმ პროფესიის ადამიანის, რომელიც ცდილობს პროდუქტების (ხანდახან უვარგისისაც) შემოტენვას – ხელმძღვანელობს დევიზით „ადამიანებს კრეტინებად ნუ მიიჩნევთ, მაგრამ ნუ დაგავიწყდებათ, რომ ისინი კრეტინები არიან“ (ბეგბედერი, 2011:32). ხოდა ჩვენ, მომხმარებლებს, კიდევ გვგონია, რომ თავისუფლები ვართ არჩევანში, რასაც გვინდა, იმას შევიძენთ, არადა, რომ დაფიქრდე, რეკლამის გარეშე არასოდეს არ ყიდულობ, არასოდეს აკეთებ არჩევანს იმ პროდუქტზე, რომელიც ტელეეკრანიდან გვინს არ გიჭამს, თუმცა, სავსებით შესაძლებელია, რომ ბევრად ხარისხიანი იყოს. თანამედროვე ადამიანის გონება უკვე სხვანაირად არის მიმართული – რასაც არ უკეთებენ რეკლამას არ ვარგა, რადგან რეკლამის ფული არ აქვთ, ე.ი. უხარისხოა.

მიუხედავად იმისა, რომ სარეკლამო ჭრები მომხმარებელს ნერვებს უშლის, მის გარეშე მაინც არაფერს აკეთებს. „სარეკლამო მენეჯერის როლს ადრე კომედიებში პიერ რიშარი ასრულებდა. მაშინ რეკლამა ხალხს აცინებდა, ახლა კი დიმილსაც აღარავის გვრის. საქმიანობა, რომელიც ერთ დროს თამაშ-თამაშით დაიწყო, ახლა ჩვენს ცხოვრებაზე ბატონობს: აფინანსებს ტელევიზიებს, თავის ნებაზე ატრიალებს ბეჭვლით

მედიას, მართავს სპორტს, აყალიბებს საზოგადოებას, განაპირობებს ეკონომიკურ ზრდას“ (ბეგბედერი, 2011:55).

„ჩვენ შეგვიძლია ყველაფერი გაყიდვინოთ – რაც არ გჭირდებათ, რაც გპუტოთ, რისი ფულიც არ გაქვთ – თან ძალიან ძვირად... ასევე შეგვიძლია ყველაფერი გაგაყიდვინოთ – თქვენთვის აუცილებელი ნივთები, თქვენი მეგობრები, თქვენი სული, თან ძალიან იაფად“, – ოქტავის ეს სიტყვები წარმოთქვა ერთ–ერთ ინტერვიუში ბეგბედერმა, რომლებიც რატომღაც აღარ შეიტანა რომანში.

ბეგბედერი გვიმტკიცებს, რომ თანამედროვე სამყაროს კრეატიუბი მართავენ. ყველა ეს მენეჯერი, მსხვილი საწარმოს ხელმძღვანელი კომერციული სასწავლებლების კურსდამთავრებულებია. იქ არ ასწავლიან ლიტერატურას, ხელოვნებას, არ ასწავლიან პატივისცემას. აი, ასეთი ხალხი გვმართავს, ასეთები არიან ხელმძღვანელობაშიო.

ბეგბედერის წიგნებში გვერდს ვერ ავუვლით ნარკოტიკების თემას, რასაც თვითონ მწერალი ასე ხსნის ერთ–ერთ ინტერვიუში: „თუკი ვიტყვით, რომ დასავლეთ ევროპაში სულ უფრო და უფრო იზრდება კოკაინის მოხმარება, მაშინ ეს ის ნარკოტიკია, რომელიც ადამიანს ენერჯიას მატებს და შრომისმოყვარეს ხდის. იმისათვის, რომ ხალხი ამუშაო, ეს შესანიშნავი ნარკოტიკია, კოკაინის იმისთვის კი არ ხმარობენ, მაგარი გამოვჩნდეთო, უბრალოდ, ეს ჩვენი ეპოქის სიმბოლოა. როგორც „99 ფრანკში“ ვწერ, ეს თეთრი ფხვნილი საკუთარ თავზე გვამაღლებს. ოქტავს ზეადამიანი ჰგონია თავი, ასეთ ხალხს, თავი რომ კარგად იგრძნოს, დოპინგი სჭირდება. ჩვენი ცხოვრება ძალიან ჰგავს ველორბოლას და მასში ძნელია უდოპინგოდ არსებობა, თვითგამოხატვა“ (www.Frédéric Beigbeder.fr) თანამედროვე ადამიანსა და მსოფლიოს შორის დიდი უფსკრულია: თითქოს მსოფლიო უსწრებს წინ ადამიანს, თითქოს კი – პირიქით. ამ ვითარების საკმაოდ ზუსტ განმარტებას ბეგბედერი გვაძლევს – მისი წიგნიდან თვალნათლად ჩანს, რომ თანამედროვე მსოფლიო განუწყვეტლივ ბრუნავს და მომუშავე ვეებერთელა მანქანას ჰგავს, ადამიანი მას ვეღარ აკონტროლებს. ეს უპილოტო თვითმფრინავია და ბოლოს და ბოლოს ის შეიძლება კოშკს შეეჯახოს.

ხანდახან ვფიქრობ, რომ ამ სამყაროში უკვე რობოტებივით დავდივართ და ადამიანობისა ცოტადა შეგვრჩა რამე. მუშაობ ფულისთვის და გჯერა, რომ ბევრი ფული ბედნიერებას მოვი-

ტანს. ოქტავი მდიდარია, მისი თანამშრომლებიც არ უნივიან ფინანსურ პრობლემებს, მაგრამ დაწინაურება ყველას უნდა. უფრო მეტის სურვილი ყოველთვის ჰქონდა ადამიანს, მაგრამ დღეს ამან სხვა ფორმები შეიძინა. როცა რაღაცის შეცვლა გვინდა, ხმას მაინც არ ვიღებთ და თავს ვიმართლებთ, რომ ჩვენ სისტემის ნაწილები ვართ და ძალაუფლება ჩვენს ხელში არ არის.

„უძუშევრობით დატერორებულ და სამუშაოს კულტურით მოწყობილ მსოფლიოში – საუკუნის ყველაზე მნიშვნელოვანი კითხვაა: „რატომ წამოხვედი სამსახურიდან?“ (ბეგბედერი, 2011: 70).

სამსახური პირველხარისხოვანი გახდა, იმიტომ რომ ფულამდე დავიდა ყველაფერი. მთელი 200 გვერდის განმავლობაში ბეგბედერი ამის მტკიცებას ცდილობს და შენ კიდევ თავი გეზიზღება, იმიტომ, რომ შენც ოქტავისნაირი ხარ.

„ტვინგადაბრუნებულ ახალგაზრდა წყვილებს სჯერათ, რომ სიყვარულით ქორწინდებიან და ბედნიერებას ესწრაფვიან. არადა სინამდვილეში, იმიტომ ქორწინდებიან, რომ მერე მაგათ მივასაღოთ რაც შეიძლება მეტი ჭურჭელი, აბანოს პირსახოცები, ყავადანები, დივანი, მიკროტალღური ღუმელი...“ (ბეგბედერი, 2011: 30)

შეიძლება უფრო უარესიც ხარ იმიტომ, რომ არასოდეს დაფიქრებულხარ, სამყაროსთვის რა შედეგი მოაქვს იმ საქმიანობას, რასაც აკეთებ. სტუდენტები, რომლებიც პიარს სწავლობენ, რეკლამას, როგორც ხელოვნების ნიმუშს, ისე განიხილავენ, ცდილობენ, საინტერესო პიარკამპანიები დაგეგმონ და, ალბათ, არასოდეს დაფიქრებულან, რომ სინამდვილეში იმას უკრავენ ტაშს, ვინც საზოგადოებას კარგად მოატყუებს. ხალხის ემოციებზე უკეთ ითამაშებს და საბოლოოდ, ამ პროდუქტს თავს მოახვევს. ამაში მილიონები იხარჯება, როცა, ბეგბედერისა არ იყოს, ამდენივე მილიონი შიმშილისაგან კვდება. ჩვენ ყველანი ერთი დიდი ბიზნესის ნაწილები ვართ და ისე გვათამაშებენ, ვერც ვხვდებით, უფრო სწორად, გვეონია, რომ აქეთ ვმართავთ მათ. ფერებსაც თუ ისაკუთრებდნენ, პირველად „99 ფრანკიდან“ გავიგე, PEPS-ის ლურჯ ფერს დაპატენტება თუ უნდოდა, არ ვიცოდი მანამდე. კიდევ ერთი სულისშემძვრელი ფრაზა: „თურმე საფრანგეთმა კი არ დაამარცხა ბრაზილია მსოფლიო თასის ფინალში, არამედ „ადიდასმა“ გაიმარჯვა „ნაიკზე“ (ბეგბედერი, 2011: 105).

ამ რობოტულ სამყაროში სიყვარულის დეფიციტი რომაა, ვერ ვგრძნობთ, „99 ფრანკს“ წაიკითხავ და ამას ისე თვალნათლივ დაინახავ, გაცოდები. ერთმა მონაკვეთმა საერთოდ დამაბნია: „მხოლოდ მოწყენილობა აძლევს ადამიანს საშუალებას, დატკბეს აწმყოთი“ (ბეგბედერი, 2011: 115). დასავლეთის მცხოვრებნი ოღონდაც კი მოწყენილობას გაექცნენ, რას აღარ მიედ-მოედებიან: ეს ტელევიზორიო, კინო, ინტერნეტიო, ტელეფონი, ვიდეოთამაშები. ისინი უკვე აღარ მონაწილეობენ იმაში, რასაც აკეთებენ. თითქოს საკუთარი ნებით კი არა, მინდობილობით ცხოვრობენ ამ ქვეყანაზე. თითქოს სამარცხვინო იყოს ისუნთქო აქ და ახლა. კაცი, რომელიც ტელევიზორს უყურებს ან ინტერაქტიულ საიტზეა შემძვრალი, არ ცხოვრობს. ის არ არის იქ, სადაც არის, თითქოს სხვა სამყაროში გადავიდაო. მალე ხელსაწყოები მომსახურების ზონიდან გასულ აბონენტებად დაგვაფიქსირებს და მერე ვეღარავის დააჯერებ, რომ აქ ხარ და არა იქ. პასკალის შემდეგ არაფერი შეცვლილა: ადამიანი სიკვდილის შიშის დაძლევას გართობით ცდილობს, მაგრამ ეს გართობა ისეთი ყოვლისმომცველი გახდა, რომ ლამის ღმერთი შეცვალოს. როგორ გაგექცეთ გართობას? ამაზე ადვილი არაფერია: უბრალოდ დავუშეგობრდეთ მოწყენილობას.

ეს თანამედროვე ადამიანია. რის ფასად შოულობ ფულს, უკვე აღარ იცი, ან მოაქვს კი მას ბედნიერება, ანუ ის, რისთვისაც ამდენს შრომობ?

წიგნში აღწერილი გარემო და მოვლენები ავტორის პირადი გამოცდილების ანარეკლია, რაც კიდევ უფრო ამძაფრებს რომანისადმი ინტერესს. ბეგბედერი ცინიკურად აღწერს იმ გამოჩენილ ადამიანთა ზღვარგადასულ სიმდიდრეს, რომელთაც კეთილდღეობა დანარჩენი მსოფლიოს უბედურებისა და სულიერი გადატაკების ხარჯზე მოიპოვეს. მსოფლიოში ყველაფერი ელვის სისწრაფით იცვლება. მაღალი ტექნოლოგიების მიღწევებს საზღვარი არა აქვს, მაგრამ ვერანაირი ტექნიკური პროგრესი ვერ შეცვლის ადამიანურ გრძობებს. ადამიანს დღესაც ისევ ისე უყვარს, სძულს, სტკივა, ეშინია, დარდობს, როგორც მაშინ, როდესაც არც ავტომანქანა არსებობდა და არც კომპიუტერი. და თუ ერთ დღესაც აღმოჩნდება, რომ ჩვენივე სიმდიდრე გვაშინებს, ლამის ზეადამიანებად ვიქცევით, მაგრამ ერთი, თუნდაც ვერღაბადებული ბავშვის ღმილი და უხილავი, მაგრამ ტკივილამდე ახლობელი სურნელი ყოველგ-

ვარ დიდებასა და ქონებას გვირჩევნია, ის ბავშვი კი ჩვენივე ხელით მოგვიკლავს, მაშინ რაღა ვქნათ?

მკითხველს უთუოდ შეაცბუნებს წიგნში აღწერილი უხამსი სცენები, მაგრამ, როცა დავიწყებთ ამ წიგნის კითხვას, უნდა დავივიწყოთ მე-19 საუკუნის კლასიკოსების საბჭოური თარგმანები და იმავე შემართებით არ წავიკითხოთ ბებუბედერი. ცინიზმი, აგრესია და ჭარბი ეროტიკა წიგნის გულახდილობის ნიშანია. მწარე სიმართლეა, რომ „მაღლე სიყვარულს იმ მიზნით კი არ მიეცემიან, რომ სიამოვნება მიიღონ, არამედ იმიტომ, რომ დანარჩენი რვა დღე ეს საქმე მოშორებული ჰქონდეთ“ (ბებუბედერი, 2011: 120). ეს ჭაობი აუცილებელი გახდა იმისათვის, რომ ოქტავ პარანგო სულიერად გაიწმინდოს... შეძლებს კი ამას? ეს მკითხველმა უნდა გადაწყვიტოს.

მე ისეთ ადამიანებთან მომიწია ურთიერთობა, რომლებიც სხვებს ბრიყუებად მიიჩნევდნენ. მეც კინაღამ ერთი მათგანი გახვდი, – ამბობს მწერალი და ამგვარი პოზიციის საშიშროებაზე მიუთითებს. თუმცა, მისი აზრით, შეცდომები ძალიან სასარგებლოა. ყოველი შეცდომა წინადადგმული ნაბიჯია, ამიტომ იმ შეცდომებსაც გავიმეორებდი, რომლებიც ადრე დამიშვიაო. აი, რას ეუბნება მკითხველს ფრედერიკ ბებუბედერი თავისი საიტისგან: „ვცდილობ გამოგაფიზილოთ, რომ მსოფლიოს სხვა თვალით შეხედოთ. ეს ცოტა როდია, სულაც არ მგონია, რომ ჩემი რომანები სამყაროს შეცვლის, მაგრამ ისინი დღევანდელ პრობლემებს უპასუხებს. ბევრს შოკში აგდებს ჩემი პერსონაჟების წინააღმდეგობრივი ბუნება, მაგრამ ეს ჩემი წინააღმდეგობებიც არის. ჩემი წიგნებით დაინტერესება იმან განაპირობა, რომ მკითხველი მათ გმირებში საკუთარ თავს ხედავს. ჩვენ ვცხოვრობთ ეპოქაში, სადაც, გვხიბლავს და, ამავედროულად, სიძულვილს გვინერგავს სარეკლამო ოცნება“ (www.Frédéric Beigbeder.fr).

„ბედნიერება ის კი არ არის, რასაც ტელევიზორში გვიჩვენებენ, არ მინდა ამ ჰარვარდდამთავრებული კრეტილების და ცინიკოსების ბანდამ ჩემ მაგივრად გადაწყვიტოს, რა არის ბედნიერება. ბედნიერება ის არის, რის მიღწევასაც ვცდილობთ, რაც უნდა გავაკეთოთ. რა თქმა უნდა, ეს იმაზე გაცილებით ძნელია, ვიდრე „პრადას“ ჩანთის ყიდვა“ (www.Frédéric Beigbeder.fr).

ჟურნალისტის შეკითხვაზე – „რომანში „99 ფრანკი“ მკითხველს არწმუნებთ, ფულს არ მოაქვს ბედნიერებაო, მა-

გრამ იმისათვის, რომ გავიგოთ, რა არის ბედნიერება, მაინც ხომ საჭიროა ფული. მაინც სად უნდა ვეძებოთ ბედნიერება? – ბეგბედერი პასუხობს: – „იმ დღეს, როცა ამ კითხვაზე პასუხს ვიპოვი, წერას შევწყვეტ. მე იმისთვის ვწერ, რომ მივხვდე, რისთვის ვცხოვრობ. ყველა ჩემი წიგნი იმისთვის დაწერე, რომ წინ წავიდე, გავიგო, ვინ ვარ“ (www.Frédéric Beigbeder.fr).

შეიძლება ითქვას, რომ თითოეული წიგნი ბეგბედერისათვის ერთგვარი განსაწმენდელია.

ასეთია ბეგბედერი, ასეთია ოქტავიცი, უფრო სწორად, ასეთი იყო და „გამოფიხლდა“, „აზრზე მოვიდა“... იქნებ სწორედ ეს ხიბლავს ახალგაზრდა მკითხველს? იქნებ თანამედროვე ტექნოლოგიებსა და „დარეკლამებულ სამყაროში“ მცხოვრები ადამიანები სწორედ თავიანთი ოცნების ასრულებას – ამ ყველაფრისგან თავის დაღწევას, მინიმუმ მისთვის დაცინვის შესაძლებლობას ამ წიგნში ხედავენ?

რთული კითხვაა, ყოველ შემთხვევაში, ბეგბედერმა თავის თავს მოუხსნა ეს პრობლემა – ის დღეს სრულიად თავისუფალი ადამიანია და, შესაძლოა, ვინმემ იკამათოს მისი წიგნების მხატვრულ დონეზე, მაგრამ მწერლობის ერთ-ერთ მთავარ „კომპონენტში“ – თავისუფლებაში, მას და მის ნაწარმოებებს ნამდვილად „არ უჭირთ!“

ამიტომაც აცხადებს თავისუფლად და „მოურიდებლად“: „როდესაც სხვისი აზრით ინტერესდები, ყოველთვის რისკავ, რომ მოისმენ მას. ხოლო თუ მოისმენ, შეიძლება იძულებული გახდე, მას ანგარიშიც გაუწიო“ (ბეგბედერი, 2011: 15).

ბეგბედერი სხვის აზრებს აღარ ითვალისწინებს... თანამედროვე ლიტერატურაში ბევრად მნიშვნელოვანი პრობლემები განიხილება, თანაც სულ უფრო და უფრო ახალი ხერხებით. სამწუხაროა, რომ ქართველი მწერლები 90-იანი წლების პრობლემატიკის განხილვიდან ვერ გამოვიდნენ.

ბეგბედერზე ახლა ბევრს საუბრობენ, მოდაშია. თანახმა ვარ ასეთ მოდაზე.

ლიტერატურა:

ბეგბედერი, 2011 – ბეგბედერი ფ., „99 ფრანკი“, თ. ღარიბაშვილის თარგმანი, თბ., 2011.

www.Frédéric Beigbeder.fr.

FREDERIC BEGBEDER- MODERN WRITER

Summary

Who is Frederic Begbeder and why his novel caused so much noise or more, a scandal in the whole world?

Begbeder worked in the advertising company like Oktav –the main character of his novel. And publishing this novel became a cause of his removal from office. He left the world of the advertisement that laughs at “99 francs“, though his books popularity is explained by his knowledge of advertisement business.

The environment and events described in the book is a reflection of the author’s private experience. Begbeder cynically describes the riches of those famous people who have gained it on expense of world misfortune and spiritual impoverishment. I try to awaken you to see the world with a different eye. I don’t think my novels will change the world but they will respond today’s problems.